

एवमध्यायद्वयेन स्थूलसूक्ष्मशरीराभ्यामात्मानं विविच्य मूलाज्ञानादपितं विवेक्तुमारभते तद्वदिति तद्वदयक्षेत्रे मोहो वैचित्यं तदेव संचयो बीजं तस्मात्संभवो यस्य विधिस्ताकर्तुमिच्छा परिषिच्यते स्मिन्निति परिषेचनं आलवालं ॥ १ ॥ आधारः मूलं परिषिच्यते नेनेति परिषेचनं जलं ॥ २ ॥ ३ ॥ तत्फलं रत्यादितदिच्छवः आयसैः लोहमयवद्द्वैः पाशैर्बन्धकैः शरीरैर्वासनाभिर्वा ॥ ४ ॥ वासनाः जित्वा काममपकर्षति निरुहति दुःखयोः सुखदुःखयोः वैषयिकसुखमपि दुःखमेवेति मत्वा दुःखयोरित्युक्तं त्यजमानस्य जंस्यक्तुमिच्छन् हेतौ शानच् ॥ ५ ॥ येन रूपादिना हेतुना तं कामपादपंसंरोहति वर्धयति स एव रूपादिस्तं वर्धकं हंति ॥ ६ ॥ मूलं अज्ञानं साम्येन निर्विकल्पसमाधिना एतेन तार्किकाणामात्मत्वेनाभिमतदानंदमयाख्यादज्ञानादप्यन्य आत्मेतिकारणादपि विवेको दर्शितः ॥ ७ ॥ बंधं बंधकत्वं बधमिति पाठेत्यागं ॥ ८ ॥ अधिमाध्याये विद्यां विवक्षंस्तन्निर्वर्त्य संसारपूर्वोक्ताज्ञानकृतं कुराज्यरूपकेणाह शरीरं पुरमित्यादिना भोगजसुखाभिमानित्वाद्बुद्धिः स्वामिनी तत्त्वबुद्धेर्निश्चयात्मिका या बुद्धेः स्वा

व्यास उवाच तदिकामद्रुमश्चित्रो मोहसंचयसंभवः ॥ क्रोधमानमहास्कंधो विधित्सा परिषेचनः ॥ १ ॥ तस्य चाज्ञानमाधारः प्रमादः परिषेचनं ॥ सोऽभ्यसूयापलाशो हि पुरा दुष्कृतसारवान् ॥ २ ॥ संमोहं चिंता विटपः शोकशाखो भयांकुरः ॥ मोहनीभिः पिपासाभिलताभिरनुवेष्टितः ॥ ३ ॥ उपासते महादक्षं सुलुब्धास्तत्फलेप्सवः ॥ आयसैः संयुताः पाशैः फलदं परिवेष्टयन्तं ॥ ४ ॥ यस्तान्पाशान् वशेरुत्वा तं दक्षमपकर्षति ॥ गतः स दुःखयोरंतं त्यजमानस्तयोर्द्वयोः ॥ ५ ॥ संरोहत्यकृतप्रज्ञः सदा येन हि पादपं ॥ स तमेव ततो हंति विषग्रं थिरिवातुरं ॥ ६ ॥ तस्यानुगतमूलस्य मूलमुध्रियते बलात् ॥ योगप्रसादात्कृतिना साम्येन परमासिना ॥ ७ ॥ एवं यो वेदकामस्य केवलस्य निवर्तनं ॥ बंधं वै कामशास्त्रस्य स दुःखान्यतिवर्तते ॥ ८ ॥ शरीरं पुरमित्यादुः स्वामिनी बुद्धिरिष्यते ॥ तत्त्वबुद्धेः शरीरस्थं मनो नामार्थचिंतकं ॥ ९ ॥ इंद्रियाणि मनः पौरास्तदर्थं तु पराकृतिः ॥ तत्र द्वौ दारुणौ दोषौ तमो नाम रजस्तथा ॥ तदर्थमुपजीवन्ति पौराः सह पुरेश्वरैः ॥ १० ॥ अद्वारेण तमेवार्थं द्वौ दोषावुपजीवतः ॥ तत्र बुद्धिर्हिंदुर्धर्षामनः सामान्यमश्रुते ॥ ११ ॥

मिन्या अर्थचिंतकं अमात्यस्थानीयं मनः विचारपरत्वात् ॥ ९ ॥ बुद्धेर्भोगार्थविषयधनमर्पयन्तीन्द्रियाणि पौराः ते च मनसाऽमात्येन प्रवर्त्या इति मनः पौरा इत्युच्यन्ते तदर्थं तेषामिन्द्रियपौराणां पालनार्थं मनसः पराकृतिः महती क्रिया प्रवृत्तिः यज्ञदानक्षेत्रारामादिर्दृष्टादृष्टार्थासाधिका तत्र कृतौ द्वौ दोषौ रजस्तमसीराजसतामसाहंकारौ दारुणौ क्रियाफलमन्यथयन्तौ चित्तामात्यस्य कालुष्यं कुर्वन्तौ तमेवार्थं क्रियाफलं सुखदुःखं मनसाऽमात्येन सदोषेण निर्मितं पौरा उपजीवन्ति श्रयन्ति पुरेश्वरैः मनोबुद्ध्यहंकारैः सह ॥ १० ॥ एवं सति अद्वारेण अविहितेन निषिद्धेन च मार्गेण पारदार्यादिनाराजसतामसाहंकारौ कर्तारौ तं सुखादिरूपमप्यर्थं उपजीवतः तत्र एवं सति दुर्धर्षापि बुद्धिः शुद्धसत्त्वमयत्वेन रजस्तमसो रवशत्वात् सापि दोषकलुषितेन मनसा सह समानत्वं भजते मनसः प्रधानत्वात् एवं बुद्धिरपि सदोषत्वेन यथा धर्ममधर्मं च कार्यं चाकार्यमेव च अयथा वक्ष्यजानाति बुद्धिः सापार्थराजसी अधर्मधर्ममित्यामन्यते तमसा दृता सर्वार्थान् विपरीतांश्च बुद्धिः सापार्थतामसीति भगवदुक्तं रूपवती भवति ॥ ११ ॥